

Katarína Machová

LOVEC

MARENČIN PT

KATARÍNA MACHOVÁ

L O V E C

MARENČIN PT

© Katarína Machová, 2019
© Marenčin PT, spol. s r. o., 2019
Jelenia 6, 811 05 Bratislava, Slovakia
www.marencin.sk marencin@marencin.sk
Cover & layout © Marenčin Media, s. r. o.
789. publikácia, 1. vydanie

ISBN 978-80-569-0526-5 (viaz.)
ISBN 978-80-569-0527-2 (ePDF)
ISBN 978-80-569-0528-9 (ePub)

Motor lenivo zakašľal, aby sa vzápätí zaryto odmlčal. „Poďme, Hugi, štartuj!“ zreval už po niekoľký krát. Nervózne si utrel ruky do už aj tak špinavej handry a odhodil ju preč. Sústredene mračil čelo, plné pery zvieral do prísnej čiary, čeľuste stískal od nervov. Celá jeho tvár pôsobila sústredene, až prísne. No nebolo tomu tak. Pracoval a dával do toho všetko. „Znovu!“ zakričal a vzpriamril sa v celej svojej výške. Svaly na chrbte sa mu zvlňili, pot stiekol cez jarček medzi prsiami. Mohutná hrud' sa dvíhala a klesala, hnedá pokožka sa leskla potom. Opakom ruky si utrel čelo a pozrel nad seba. Slnko pieklo ostošeš' a ukazovalo silu leta.

„Boha, ešte musí aj tak pražiť! Znovu, Hugo, poď, Matejka je tu navečer, dá ma napoly, keď to nebude hotové.“

„No neviem, Froli, aby sme to neposrali,“ namietal chalan s odstávajúcimi ušami a poškrabal sa na hlave.

„Nuž, Hugi, je mi jedno, čo si myslíš, to auto bude dnes hotové.“

A Hugo poznal, že keď Froli začne vetu *je mi jedno...* že to aj tak bude. A tak prikývol. A potočil kľúčom. A keďže to nebola ľahká oprava, ešte dobrú hodinu sústredene riešili motor.

Froli bola prezývka od detstva, vlastne od puberty, a ani nevedel, ako mu prischla, meno Matej používali skôr doma, jeho matka a otec ho volali Maťo, Matej už málokto. Pre ľudí, ktorí chodili k nemu do servisu alebo sa s ním priamo poznali, bol proste Froli.

Vždy sa maximálne sústredil na robotu a vždy zas maximálne nemal rád, keď ho niečo rušilo. A to, že ho niečo rušilo, cítil vo vrecku nohavíc. Telefón vibroval otravnejšie ako otravne, nekonečne a dlho, snáď nepríjemnejšie ako to žeravé slnko. Ale ako ho nezaujímal ušatý chalan, ktorý to chcel už s tým

autom zabaliť, lebo ho už určite čakala tá jeho slečna, tak ho nezaujímal vibrovanie vo vrecku.

A keďže mal túto povahu, po dvoch hodinách si s Hugom úspešne tľapli.

Motor priadol, kapota bola zabuchnutá a majiteľ si v ňom odvážal svoju novú kočku. Obaja za ním pozerali. „Vidíš, máš prachy, máš všetko,“ poznamenal chlapec.

„No asi to tak nebude, keď si nedal auto do autorizovaného servisu, ale k nám. Určite šetrí, aby ju mohol za uspokojené ohurovať,“ vopchal si ruky hlboko do vreciek. „To ja by som bol radšej na jej mieste,“ luskol prstami Martin a zasnívane sa pozrel niekam do diaľky.

„Ale, šéfko, hádam by ste sa nenechali vydržiavať ako nejaký zlatokop,“ zasmial sa Hugi, ale keď videl, že Matej sa nesmeje, prestal.

„A čo by nie,“ vytiahol cigaretu a vložil si ju do úst.

Plné pery ju stisli a silno potiahol. Presne tie plné pery, ktoré sa pred piatimi rokmi šťastne usmievali, keď mu Aneta povedala tú novinu. Zas mu to napadlo, zas! Naštvaný, že myšlienka sa mu vracala v periódach, intervaloch, znovu a znovu dokola, ticho zahrešil. Bolo to ako nočná mora.

„A! Telefón!“ rýchlo siahol do vrecka a vytiahol mobil. Päť zmeškaných hovorov. Prevrátil očami. To bola isto Izabel. Len použila babkin telefón, volala skoro stále. „Choď pozatvárať, končíme,“ ukázal Hugovi smer garáže a on sa odtiahol. To mu už na druhej strane dvihol hlások jemný ako letný vánok, tenučký a sladký ako jahoda. V sekunde sa roztopil, mohutné plecيا mu padli nižšie a trochu sklonil hlavu. Nad tou malou ženou skláňal hlavu vždy. „Počúvam, Elis, čo moja,“ usmial sa a už len počúval. Nekonečné džavotanie, nezmyselné vety, posplietané slová, ale radosť a šťastie v nich. Zavrel oči a nechal ju, nech vlieva tú lásku do neho. Ako sa na chvíľu vypol, ich hovor prerušovalo ďalšie zvonenie. Pozrel na displej a na ňom svietilo EX.

Prevrátil očami a znovu si na ucho položil telefón. „A čo si

jedla? Aj ti chutilo? Aj si spala? Za chvíľu prídem, hej hej..." odpovedal, hoci už to nebolo také v pohode, lebo džavotanie malej prerušovalo to druhé zvonenie. Presne vedel, čo bude nasledovať, keď položí. Nemal na to chuť. Počúvať výčitky donekonečna. A prečo by som mal. „Daj mi ešte babku, Izabel, no šup, viem, že je pri tebe.“

Chvíľu protestovala, ale potom to v telefóne zaškrabotalo a unavený hlas matky mu ticho oznámil, že by sa mal popohnáť, lebo Maša začala rodiť. „Dofrasa ešte aj toto.“ Zložil a telefón znovu v sekunde vyzváňal znova. Ignoroval to. A tak nastúpili esemesky. Píпали ako divé jedna za druhou, telefón prijímal obálky. „Hugo, ja mastím, Maša rodí, pozamykaj to tu, vidíme sa, čau,“ nasadol do džípu a v žalúdku mu zaškvrkalo. Nevedel, kedy naposledy jedol. Stále na to zabúdala.

Telefón vyzváňal, pípal a jemu začali hrať nervy. Neznášal to a čakal, kedy sa unaví. Nohou pritlačil pedál a motor na jeho aute zaskuvíňal. Len nech Maša vydrží, matka ju už odrodiť nedokáže.

Telefón stíchol s jeho príchodom domov. Vyskočil z auta a klusom bežal do maštale. Maša s vypleštenými očami ručala ako o život. „Už som volala Medejovi, ale stále nechodí a teľa nepočká, vidíš,“ ukázala na kravu a očami zhodnotil situáciu.

Matka ukázala na lavór s vriacou vodou a Martin si vyhrnul rukávy. O necelú pol hodinu bolo teliatko na svete. Krava zničené klesla na zem a teľa sa snažilo postaviť na vlastné. Aj on sa zložil. Unavený, hladný a spotený si utrel mokré čelo. „Napi sa,“ podala mu matka fľašu vody a on sa hltavo napil. Chlípal divo vodu a znovu pocítil hlad.

„Kde je malá?!"

„S dedom, chcela sa pozerať, veď ako ona, ale som ju nepustila, to nie je pre decko.“

Prikývol, viac nebol schopný. Oprel sa hlavou o múr a privrel oči, aj by zaspal možno aj v sekunde, keby mu znovu nezačal zvonieť mobil. Matka nadvihla obočie, on plecía, a s námahou

ho vytiahol. Keď je človek unavený, hladný a maximálne vyčerpaný, nepremýšľa tak dôkladne nad svojím konaním. Lebo keby to tak bolo, nezdvihol by.

A tým spustil lavínu, ktorú už v ten deň nezvládol. Pozeral na vrieskajúci displej, pozeral naň, na sekundy ako bežia, potom pozrel na matku, ktorá stála pri ňom. Počula. Kto by nepočul. Aj to novonarodené teľa sa splašilo. A hlas v telefóne neprestával. Položil ho na zem. Vedel, že to prejde. Vždy to tak bolo. A naozaj po chvíli hlas v telefóne stíchol. To ho zodvihol, potom sa vystrel v celej výške, priložil si ho na ucho a povedal: „Zavolám neskôr,“ a položil. Matka krútila hlavou, hodila pravou rukou na znak vzdania a odšuchtala sa preč. „Čo máme na večeru?“

„Zostala tam kapusta a zemiaky,“ prehodila ešte cez plece.

„Bože, mama, je tam plná mraznička mäsa!“ zahromžil a hodil rukou, bolo to zbytočné. Mama mala svoje roky a mala toho naloženého dosť, nemal jej čo vyčítať.

„Keď sa ti nepáči, nech ti navaria tie... ach,“ mávla rukou a radšej odišla. A bol rád. Bola to nekonečná téma a vždy dopadla zle.

Slnko už dávno zapadlo a jediné čo chcel, bolo si ľahnúť. A spať. Ale to už počul dupot malých nôh a v sekunde sa mu okolo krku ovinuli ruky dievčatka. „Spotený som, nevešaj sa na mňa, no tak dole pod,“ snažil sa ju zo seba zvesiť. Zbytočne.

„Oco, bábiku chcem, takú, akú má Eliška.“

„Ale veď máš bábiku,“ unavene na ňu pozeral.

„Ale tá jej má vlasy, tú čo mám, nemá vlasy a ja budem tá kozmička ako Silvia a budem aj česať vlasy a musím si to nacvičiť, tak potrebujem tú bábiku, oco, kúpiš mi ju, však mi ju kúpiš,“ džavotala zakliesnená do jeho tela, stískajúc ho malými rúčkami tak silno, až mal pocit, že ho zadusí.

„Silvia je kozmetička, nie kozmička,“ opravil ju. Hoci bol unavený a naozaj hladný, cítil, ako sa mu telo uvoľnilo, ako ju objímal a ako tá sila z nej prechádzala do neho. Nadýchol sa

vône jej vlásokov, jemných a hebkých ako ona sama. Do toho sa vrátila matka.

„A pôjdeme niekedy za ňou?“ žobronila ďalej.

„Niekedy hej,“ prikývol.

„No tak, pusti otca, Liz, a ty sa choď konečne umyť,“ prísne pozrela na oboch. „Liz, zlez z otca, no tak, už si veľká, čo sa máš na neho čo takto vešať. Potrebuje sa umyť, no tak!“ Chytila ju za ruky, ale malá sa jej vyšmykla. Nahnevane si založila ruky na prsiach. „Mamku potrebuje, a ty normálnu ženu!“

A to sa zasmial. Srdečne a veselo, asi prvý raz v tom horúcom dni. Lebo ho to úprimne pobavilo. „No to určite. Už len to by mi chýbalo,“ s ľahkosťou zložil dievčatko na zem. „Potrebujeme my nejakú mamu, Lizi?“ brnkol jej po nose. Tá si dala ruky vbok, pevne stisla ústa a pokrútila hlavou.

„Babka, veď mám teba, dedka, tatina a Sisku,“ lišiacky ju objala okolo hrubého pásu. Tej vbehli do očí slzy. Hoci bola prísna, vnučka bola jej slnkom všedných dní.

„No tak vidíš,“ pozrel na matku a tá len pokrútila hlavou.

„Veď ale nebudem tu večne,“ zamrmlala trochu potichu, aby to počul len on.

Na to k nej podišiel, objal ju okolo pliec a povedal: „Ani ja mama, nikto,“ vtisol jej letmý bozk na zvráskavené líce.

„A čo Silvia, má niekoho?“

„Mami, Sia je kamoška. Bodka.“

„Ach, si ty truľo,“ mávla len nad ním rukou.

„Mama, som aký som, iný nebudem. Dám ju spať, len čo sa najem.“

A potom ako do seba natlačil všetko, čo mu prišlo pod ruku, lebo hlad, ktorý mal, bol už vlčí, konečne vbehol do kúpeľne.

Očami letmo prebehol po popukaných kachličkách, umývadle, ktoré už čo-to zažilo, a na vaňu sa radšej ani nepozrel. Všetko potrebovalo vymeniť. Nie, nechcel nič meniť, mal toho plné zuby, že by to najradšej rozbil.

Vždy, keď tam vošiel, myslel na prerábku. Ale ešte nemohol,

boli veci, ktoré mali skrátka prednosť. Ako zhadzoval zo seba veci, premýšľal, kedy by to pripadalo v úvahu. Ale už bol naozaj unavený, preto tie plány vyhodil z hlavy. Beztak by najradšej býval sám.

Nahý vběhol do vane. Konečne po celom dni pustil na seba prúd vody a zavrel na chvíľu oči. Užíval si osvieženie, ktoré voda ponúkala. Na ruky si naniesol šampón a mydlil si ním telo. Bolo pevné, svalnaté a opálené.

Matej bol krásny muž. Prácou sformované telo vyvolávalo u žien obdiv a ich pohľady hovorili o tom, čo sám veľmi dobre vedel. Že prosto vyzerá skvelo.

Usmial sa.

Rukami si vběhol do vlasov, hustých, trochu dlhších a vyblednutých od slnka. Zmyl si šampón a znovu si prechádzal po tele. Po bruchu, po stehnách, zadku, a znovu sa usmial. Zas bol celý v pozore. Proste on bol pripravený vždy. Aj keď nebolo na čo.

„Čo, kamarát,“ povedal potichu a v mysli sa mu vybavili mandľové oči.

Rozmýšľal, kedy ju naposledy videl. Pred týždňom, dvoma? Čas tak rýchlo letel. Zastavil vodu a okolo štíhlych bokov si ovinul uterák. Svoju mužnosť skrotil, ale myšlienka na ňu mu ostávala v hlave.

Rýchlo vybehol z kúpeľne, hodil na seba čisté veci a vošiel do dcérkinej izby, kde to voňalo dieťaťom. Mal to rád. Tú čistú vôňu, jemnosť, ktorá sa okolo nej vznášala ako okolo princeznej.

A ona ňou pre neho bola. Ona jediná. Narýchlo napísal krátku správu a šupol svoje veľké telo vedľa jej útleho.

„Tak poď, prečítame rozprávku. Ktorú vyberieme?“ Vyhrala tá o troch prasiatkach. A on čítal a čítal, až sa mu viečka zatvárali a začal zívaf. Už by to vzdal, keď mu pípól telefón a v ňom správa, ako sa teší.

Zamračil sa. Nemal to rád, tieto sladké reči ako teším sa, a už vôbec nie ľúbim ťa alebo chýbaš mi a vyslovene neznášal

oslovenie ako zlatko, láska, miláčik, mojenko a iné hlúposti, ktoré si vymysleli ženy, aby tým otravovali chlapov. Nemal to rád. Tak neodpísal.

A hoci dcére predtým, než zaspala, sväto-sväte sľúbil, že áno, bude spať pri nej a nie nikam neodíde, opatrne vyliezol z postele.

Nasadol do auta a o chvíľu bol na mieste.

* * *

Otvorila mu hneď ako zaklopal.

Čakala ho netrpezlivo ako vždy a s radosťou, akú by nezahrala ani najlepšia herečka. Nepotrebovala nič hrať, ona sa naozaj tešila. Ale radosť, ktorú v sebe mala, musela ukrývať.

Nevidel to rád.

Povedal jej to priamo, keď sa k nemu chcela priblížiť inak ako telom, sexom a vášňou, ktorá ich spájala. Bol iný, bol zvláštny, nepotreboval lásku, ani o nej nehovoril, vôbec ho nezaujímalí nejaké city. Jediné, čo ho zaujímal, bol sex.

Tak mlčala.

Hoci jej jeho chlad prekážal, nevedela mu povedať nie. Ani dnes.

Dostala krátku správu, na ktorú okamžite odpísala, ale keby predsa len...

Nestihla dokončiť svoju myšlienku, lebo jeho obrovské ruky ju schmatli a pritlačili k stene. Prudko jej dýchol do úst, jazykom jej ich otvoril a vychutnával si jej pery. Celý sa na ňu natlačil, až mala pocit, že sa zadusí. Ale cítiť ho tak blízko bolo niečo, čo milovala, na čo sa vždy tešila a čo sa jej páčilo viac ako čokoľvek iné. Tá drsnosť a prudkosť, tá sila, ktorú v sebe mal, ju okúzľovala vždy, keď sa jej dotkol.

A bolo to tak aj teraz.

Ani sa nestihla otočiť a už ju tlačil k stene. Nebolo v tom

žiadne čakanie, žiadna romantika ani sladká predohra. Nepilo sa žiadne víno a neviedli sa zbytočné reči.

Nebol čas.

Rukami jej vošiel pod tričko a stisol jej pevné prsia. Chvíľu sa hral s bradavkami a potom jej ho prudko vyzliekol. Seba aj ju zbavil vecí neuveriteľnou rýchlosťou a ani sa nestihla spamätať a už si ju bral, rýchlo a divo, tvrdo a náruživô, tak, že sa niekam stratila, vzdychala a stonala a on stonal v nej a kvapky potu mu stekali po tvári a potom, keď si ju rýchlo otočil a znovu ju celý naplnil, vykrikla. Ale tá sila v ňom sa jej páčila a naozaj si to užívala, kričala a metala sa a išla ochotne v ústrety všetkým jeho chúťkam až do mŕtva, do vyčerpania, až... na koniec.

Amen.

„Prídeš aj zajtra?“ Mandľové oči sa vpili do jeho modrých. Uhol pohľadom. Videl tam očakávanie, videl tam veci, ktoré vidieť nechcel. Stisol pery a vedel, že to poserie. Lebo začne s tými rečami, ktoré ho stiesňovali a vadili mu, ale nepovedal nič. Nechal ju, nech sa utopí sama. Cítil jej zmätok.

A tušil to dobre.

Ruku mu položila na chrbát. Pevný a široký. Ani sa nepohol. A pohladila ho. Možno čakala od toho dotyku istotu. Možno si myslela, že fyzický dotyk jej ruky ho oslabí.

Bože, ako sa mýlila.

Prudko sa postavil, jej ruka stratila oporu a sklamané klesla k telu.

Nevšímal si to.

Bol čas ísť.

Obliekol si tričko a natiahol rifle. Bez ničoho.

„Idem,“ obzrel sa. Bola naozaj krásna. Veľké oči pozerali na neho. Boli šťastné aj smutné zároveň. „Zostaň,“ zašepkala a trochu sa pohla k nemu.

Ustúpil.

Otvorila ústa, chcela ešte niečo povedať, ale slová sa zasekli v hrdle.

Začal robiť veci rýchlejšie.

Zohol sa, aby sa obul.

„Matej?“ ozvala sa potichu, hlas jej trochu podskočil, hrdlo sa zvieralo, srdce bilo na poplach. Videla, že stráca... Vyskočila a postavila sa pred neho. Takto nahá, v celej svojej kráse upierala na neho mandľové oči. Bola v nej žena, jemná a nežná, taká, čo ľúbiť vie a chce. Jeho.

Nechcela, aby odišiel.

Už nechcela, aby odchádzal.

Ale chcela len to, čo on nie. „Nechcem to takto, zostaň,“ povedala potichu, ale vnútri mala búrku a cítila chvenie a strach, aký snáď ešte nikdy. Ale bojovala za seba, už takto nechcela byť. Čakať... stále len čakať...

Nemohol ju viniť. A chápal to. A bolo mu ľúto toho, čo urobiť jednoducho musel.

„*Je mi jedno*, čo chceš,“ povedal drsno. Možno drsnejšie, než chcel, ale nedalo sa inak. Ustúpila a on otvoril dvere. Ani sa neobzrel.

Odišiel bez slova, bez rozlúčky, bez dotyku, či pohladenia, odišiel tak rýchlo ako rýchlo si ju vzal. Chladnokrvne za sebou zavrel dvere.

A ona tam zostala stáť, s vlasmi rozčuchanými po milovaní, so srdcom búšiacim a rozbitým na kusy, s perami ktoré sa chveli a s hlasom, ktorý vyslovil jeho meno. Chrapľavo a žalosťne, ticho a sklamane, zavolała za ním. Aby nešiel preč. Triasla sa a keď počula motor ako naskočil, slabá klesla na zem.

A muž v aute sa pousmial.

Ešte počkal na pocit, ktorý sa dostaviť mal. A ten prišiel. Usadil sa v jeho útrobach, v jeho uspokojenom krásnom tele a hovel si tam celkom spokojne, presne tak, ako si prial.

A bola to ľahostajnosť, čo zas vyhrala.

Bude ňa škoda, pomyslel si.

„Bude ňa škoda, Denisa,“ povedal aj nahlas, do interiéru auta, vytiahol telefón a vymazal jej číslo.

Noha dopadla na plyn a o chvíľu už ležal vo svojej posteli.

„Zas si bol u nejakej lundry?“ privítala ho matka v tmavej kuchyni. Zhrbená sedela na stoličke, videl len jej obrysy. Aj sa zľakol, aj bol na to zvyknutý, lebo tak sedávala často, keď nemohla v noci spať. „Tieto tvoje pičiny ma privedú do hrobu, ešte že ich nevláčiš sem,“ s hrmotom odsunula stoličku a zasvietila malú neónovú lampu na linke. Videl, že plakala, ako vždy, keď otec ostal v krčme dlhšie, než bolo v norme, a ešte plakala, keď bol aj on v noci preč. Myslel si, že ženy v jej veku už neplačú, že sú zmierené s osudom, s mužmi, s tým, ako to v živote je... Vedela ho však prekvapiť.

„Nie je to tvoja vec, ako ja žijem.“

„Nie je!“ tresla hrnček do umývadla. „Ale ako k tomu príde tá malá?! Zas kašľala. Vždy kašle, keď si preč. Kašle ako divá a pýta sa na teba! Čo jej mám povedať?! Kde je jej tatko?“

„Mama, doboha!“ tresol aj on päšťou. Vážil si ju a mal ju naozaj rád, aj bol vďačný za to, čo pre neho robila, ale už nemal síl. „Nie som stroj! Idem spať.“

„Choď si ľahnúť k nej.“

„Nie, idem k sebe, už nebude kašľať. A keď bude, tak ma to zobudí,“ povedal a zavrel za sebou dvere. Ešte chcel, nech mu niektoré myšlienky prejdú hlavou, ale to už nestihli. Zaspal skôr, ako sa dotkol vankúša.

Ráno sa zobudil čerstvý a vyspatý, napodiv niečo po siedmej, čo sa mu často nestávalo, ale hodiny hovorili svoje. Bol víkend.

A bol rád, že bola sobota, a ešte radšej bol, keď tie soboty bývali podľa jeho predstáv.

Cítil sa byť vo forme. Vedel, aký podiel mala na tom ona, a pohľad na telefón mu povedal, ako na tom asi bola. Päť zmeškaných hovorov, pár správ z čísla, ktoré už nemalo meno.

Asi to bohviečo nebolo.

Bez prečítania ich vymazal.

Taký bol. Kto nehral podľa jeho pravidiel, išiel z kola von.

Bola to ľahostajnosť, ktorá mu určovala smer.

Nová obálka naskočila na displeji.

Bolo mu to jedno.

Ticho v dome mu povedalo, že všetci ešte spia, a tak sa rýchlo zavrel do kúpeľne. Keď si neskôr pokojne zalial kávu a odkrojil kus chleba, premýšľal, čo všetko musí stihnúť, kým sa celkom zdekuje. Musel pozrieť Mašu a mladé teľa, ako prežili noc.

Ešte žul, keď mu dupot malých nôh oznamoval, že také ľahké to s jeho plánmi dnes nebude.

Elis nebude môcť ísť s ním, to ho mrzelo, bol s ňou rád a bol s ňou málo. No nedalo sa.

Len ako jej to povedať.

„Tatik, ty tak voniaš a picháš,“ šúchala si detskú tváričku po jeho strnisku, náročky, až sčervenela tá jej. Nech mala hračiek koľko chcela, on bol asi jej najobľúbenejší. Bol hračkárstvom aj preliezačkou zároveň, lebo sa na neho vešala skoro stále. Ale bola ľahučká ako pierko a vedela sa tak prilepiť, že ju nemusel ani držať.

Objal ju rukami a ona maličká sa v jeho náručí celkom stratila. Položila si hlavu na jeho plece a len tak bola. A on tiež. Rukou je prechádzal po útľom chrbátiku a vdychoval jej detskú vôňu. Potom na neho pozrela jeho očami. Boli modré a žiarivé, trochu šikmé a nezbedné, presne ako tie jeho. Takú ju mal rád.

„Tak ťa mám rád,“ povedal nahlas a pobožkal ju do vlasov. „Aj ja ťa ľúbim, tatinko,“ vtisla mu bozk na pery, bez hanby a premýšľania, úprimne ho vybozkávala a znovu sa do neho zacykla. Niekedy mal pocit, že keby to bolo možné, visela by na ňom stále ako opička na strome.